

השפה שהגוף
מדבר

יואב כהן

בחורשה גר פעם פסמון שמאוד אהב לאכול שיחי מלוח. פעם אחת אכל הפסמון כל כך הרבה שיחי מלוח, עד שנהיה לו ממש מלוח בפה. והוא שתה המון המון מים.

הוא המשיך להסתובב לו בחורשה אבל הרגיש שמתחילה לכאוב לו הבטן. הפסמון הלך ודאג ולא ידע מה לעשות.

"אני יודע, אשאל את השועל החכם".

הלך למחילת השועל ושאל לעצתו. "שתה את השיקוי הזה" אמר לו השועל, "זה בטוח יעביר לך את כאב הבטן".

הפסמון שתה את השיקוי אבל עדיין כאבה לו הבטן.

המשיך להתנווד ולהתפתל בחורשה ולידו נחת זנבן.

"מה קרה פסמון? אתה נראה סובל"

"כואבת לי הבטן".

"אה, אם כך כדאי שתרים את זנבך למטה ולמעלה, לי זה גורם להרגיש טוב יותר"

"וזה יעבוד?". - "בודאי!" ענה הזנבן.

ניסה הפסמון להרים ולהוריד את זנבו אך כאב הבטן המשיך.

בדרך חזרה למחילה שתחת שיח המלוח שלו פגש דורבן ששם לב גם הוא שהפסמון הקטן לא

חש בטוב. "מה קרה פסמון? אכלת שיחי מלוח?"

"כן, המון, עד שהיה לי נורא מלוח בפה"

"ומה עשית אז?"

"שתיתי המון מים"

"אז מה הבעיה?"

"כואבת לי הבטן"

"פיפי עשית?"

"לא"

"וקקי?"

"לא"

"לא עשית? אז זו הסיבה שכואבת לך הבטן,

אכלת ושתית הרבה ועכשיו יש לך קקי ופיפי. כדאי לך לעשות".

עשה הפסמון קקי ופיפי ומיד חש הקלה עצומה.

"תודה לך דורבן".

